

Nr 309.

Av herr **Werner m. fl.** om skrivelse till Kungl. Maj:t angående förhöjning av ersättningarna i anledning av kroppsskada, uppkommen under militärtjänstgöring.

Enligt lag av den 17 juni 1916 angående ersättning för olycksfall i arbete stadgas, att den skadade är berättigad till fri läkarvård, läkemedel samt andra till arbetsförmågans höjande nödiga hjälpmedel samt dessutom vid invaliditet $\frac{2}{3}$ av den skadades arbetsförtjänst.

Däremot gäller i fråga om ersättning till sådana, som ådragit sig skada under militärtjänstgöring, förordningen av den 18 juni 1909, där ersättningen bestämts till 450 kronor på år, vilket enligt kungliga förordningen av den 28 juni 1918 förhöjts med 50 procent, alltså i bästa fall högst 675 kronor pr år, detta utan att hänsyn toges till, vad den verkliga arbetsförtjänsten, som ju den skadade för framtiden förlorat, bort beräknas till. Likaså toges ej heller hänsyn till vad den skadade oundgängligen behöver. Enligt vårt förmenande borde staten i dessa fall ge full ersättning för förlorad, beräknad arbetsinkomst och dessutom ersättning för det genom skadan ådragna lidandet, samt i varje fall ersättning till sådant belopp, som kan garantera bästa möjliga vård för att, i de fall detta är möjligt, återge den förlorade arbetskraften.

Med nuvarande låga penningvärde är det upprörande, att personer, som under sin militärtjänst blivit invalider kanske för livstiden och vilka, om man tar hänsyn till på vad sätt invaliditeten uppkommit, staten borde ha en särskild skyldighet att hålla skadeslösa i den mån detta är möjligt, nu avspisas med en summa, som ju alla måste erkänna vara otillräcklig. Att på en dagsinkomst av kronor 1: 50 eller i bästa fall kronor 2: 25, vartill ersättningssumman belöper sig, kunna i dessa tider livnära sig är ju omöjligt. Men därtill kommer, att dessa personer äro i behov av vård, och detta behov måste tillgodoses för att de möjligen skola kunna få hälsan åter.

Som legosängsavgifterna å lasarett och tuberkulossjukhus nu i regel

är 3 kronor pr dag, är ju dylik vård, byggd enbart på statens bidrag, omöjliggjord. Även i jubileumsfondens sanatorier med deras lägre avgift kronor 1:50 pr dag i allmän sal plus kostnader för resor och kläder samt andra nödvändiga utgifter är ersättningen otillräcklig. Men därtill kommer, att dessa platser äro så upptagna, att man knappast ens kan räkna med desamma. De stå i varje fall endast ett fåtal för kortare perioder till buds.

Som av ovanstående framgår, måste ersättningsbeloppen höjas i väsentlig grad, såvida ej den i militärtjänst skadade skall tvingas att använda sig av kommunens hjälp, vilket torde kännas hårt för den skadade, då skadan är ådragen i statens tjänst. På vad sätt och i vilken omfattning en sådan höjning bör ske, torde kräva en utredning, och få vi för den skull vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta utarbета och för riksdagen om möjligt redan i år framlägga förslag till bestämmelser i syfte, att ersättningarna i anledning av kroppsskada, uppkommen under militärtjänstgöring, må utgå med belopp, som mera än de som nu utgå stå i relation till den minskade eller förlorade arbetskraften, samt det behov av fullgod försörjning och vård, som förefinnes.

Stockholm den 31 januari 1919.

Alfr. Werner.

Ernst Hage.

Christian Ericson.